

ANNE KAHK

HARALDI VILLA

VARRAK

Esimene peatükk

Toom seisis naisterõivaste osakonnas ja põrnitses teda igast kandist ümbritsevaid hilpe nagu isiklikke vaenlasi. Inimene ei õpi mitte kunagi. Tanklas paagi täis võtnud, oli Toom otsustanud astuda läbi hüpermarketi toidu- ja muu tarviliku kraami poest, et osta endale uus hambahari, mille järele oli nüüd juba tungiv vajadus. See ei saanud ju olla kuigi keeruline? Haa! Kui mitu korda varemalt oli ta püüdnud leida suurest kaubanduskeskusest midagi, mida ta tõeliselt vajas? Ja kuidas olid kõik need retked tema jaoks lõppenud? Just! Hüpermarket pole mõeldud inimesele, kes vajab hambaharja. Tüüpiline Tallinna hüpermarket on mõeldud neile, kes soovivad veeta ostukeskuses terve päeva, vahepeal süüa ja kulgeda poest poodi, ostes kokku asju, mida nad kindlasti ei vaja. Või üksinduse all kannatavale vanurile, keda ajendab inimlik soov näha enda ümber teisi inimesi. Kui nüüd järele mõelda, siis ma soovitaksin hüpermarketit ka neile, kes tahavad tervise parandamiseks palju kõndida, kuid kardavad talvel libedaga kukkuda, jätkas Toom oma kibestunud sisemonoloog. Ise oli ta viimase poole tunniga kindla peale kilomeetreid maha marssinud. Oli püüdnud lugeda suunavaid silte ja avastanud siis, et poes tehti parasjagu uuendusi, mis seisnesid kauba ümberpaigutamises sinna, kust mitte keegi mitte midagi üles ei leia. Ta oli ekselnud riiulite vahel nagu metsa kadunud seeneline ja mingil seletamatul põhjusel leidnud ennast ikka ja jälle naisterõivaste keskel.

Toom murdis parajasti pead, kuspool võiks asuda väljapääs, kui tema põuetasku pirisema hakkas. Ta tõstis

nutitelefone kõrva äärde. Moodne tehnika oli väärt töövahend, Toom ei idealiseerinud „vanu häid aegu”. Kuidas sai nõukogude okupatsioonis üldse midagi nostalgilist näha? Noorte seas laialt levinud mobiilikultus pani teda siiski irooniliselt muigama ja Toomi vanust arvestades oli see igati arusaadav.

„Toom Berg, eradetektiiv,” ütles ta nüüd mobiilile – sisetunde ajal, mis laskis arvata, et helistaja on potentsiaalne klient. Paar aastakümnet tagasi õpetajaameti detektiivi oma vastu vahetanud, oli ta algul ennast suureliselt detektiivibürooks nimetanud, kuid taibanud peagi, et abilise ja sekretäri palkamine oleks majanduslikult ebamõistlik.

„Hallo,” ütles ta nüüd pikale veninud vaikuse katkestamiseks. „Ma kuulen.” Selles polnud midagi imelikku, et klient pidi rääkimiseks hoogu võtma – Eesti inimene hoiaks oma mured meelsamini endale. Järjekordne kahtlus – truuusemurdmises? arvas Toom ja surus maha tüdinud ohke.

„Tere,” ütles viimaks meeldiv naisehää. „Ma vajan ... Ma tahan teada, kas mu elu on ohus. Või ei ole. Seda on ... Mil lal te saate tulla? Näiteks täna? Praegu? Ma ütlen aadressi.”

Aadressi ära kuulanud, lubas Toom: „Juba tulen. Olen juhtumisi linna piiril parklas.”

Teda oli vallanud meeldiv erutus – keegi vajas päriselt tema abi. Toom, 63 aastat vana, pikk kõhetu paljunäinud introvert, oli valmis väljakutset vastu võtma.

Riiulite vahelt kassadeni loovides möödus Toom hambaharjade väljapanekust, millest tema pilk midagi nägemata üle libises.

Heas korras maantee viis looduskaunisse, kõrgelt hinnatud elamurajooni. Vene ajal käidi seal peamiselt suvitamas. Uue Eesti rikkad ja ettevõtlikud avastasid õige pea, et linnale nii lähedale oleks mõistlik ehitada uhkeid eramaju.

Toomile oli kant tuttav, nad olid ema-isaga mitmel suvel siit mitte kaugel tuba üürinud. Poiss oli ema teadmata tur- ninud pankranniku järskudel nõlvadel, roninud puude otsa, sõitnud rattaga ja nautinud täielikku vabadust. Sellest ajast oli palju muutunud.

Toom peatas oma Volvo kohas, mida tema ema oli nime- tanud muhuga platooks. Nüüd, mil „muhk” oli pealt tasa- seks tehtud ja servadest ümardatud, meenutas see pigem kandikut. Kandikule oli kerkinud hiigelsuur eramu, mida ümbritses mõisapargi mõõtu iluaed. Muru oli eeskujulikult niidetud ja kogu seda hoolikalt disainitud ilu ümbritses kõrge sepisrauast tara. Toom noogutas heakskiitvalt: sep- tembri lõpus oli aias veel nii mõndagi vaadata.

Ka hoone ise oli muljetavaldav, Toom nägi siin pesu- ehtsat villat. Kolmekorruseline helevalge hoone koosnes kahest osast, mida ühendas kahe alumise korruse kõrgune talveaed. See tõi Toomile meelde vihmametsa, roheluse kohal kõrgus lopsakas palm, latv peaaegu vastu klaasist lage. Eraldiseisvad kolmekordsed majaosad tipnesid kivi- plaatidest katusega, mõlemad katused ühele poole kaldu nagu kelmikalt pähe tõmmatud barett. Vasakpoolne üla- korrus oli poolitatud, jätmaks ruumi avarale terrassile. Parempoolse, veidi suurema majapoolse kolmandat korrust ehtis väike õhuline rõdu. Fassaadis polnud klaasiga liial- datud, nagu viimasel ajal kombeks: aknad olid küll suu- red, kuid mitte maast laeni. Toom teadis, et platoo lõpeb mere ääres kõrge järsu kaldaga. Punase savi ja liiva segune pank ulatus pikalt mõlemale poole, kuid linna suunas edasi minnes ei laskunud see enam lausa püstloodis mereni. Kus oli veidigi laugjam, seal kasvasid juurtega järsaku külge klammerduvad puud.

Villast avanes tõkestamatu vaade merele. Kui mitte arvestada väikest ühekorruselist maja paremal otse aia taga, mille Toom arvas olevat villa abihoone, võis kaugel vasa- kul näha vaid ühtainsat naabrit: otse panga serval hoidis

kuidagimoodi tasakaalu lameda katusega karp, mis paistis olevat üleni klaasist. Toomile meenus seebiseriaal, mida tema ema oli kunagi järjekindlalt vaadanud – seal ärkasid naised hommikul täies meigis, soeng laitmatult tupeeritud, ja mehed kandsid kodus lipsu. Ja mitte keegi mitte kunagi ei lösutanud. Villast paremale jäi tihe mets, kus Toomi mäletamist mööda kasvas arvukalt pähkclipuid. Ta mäletas ka iga-aastast pettumust, kui sarapuupähklid enne kooli algust veel lootusetult tooreks osutusid.

Mälestustesse süvenenud Toom peaaegu võpatas, kui värv tema lähenedes iseenesest avanes. Isegi kriuksumist ei kostnud, ainult elektrooniline sahin. Professionaalne pilk tabas talle suunatud diskreetse jälgimiskaamera. Toom naeratas tuhmilt läikivale silmale ja astus reipalt edasi.

Peaukseni villa paremas tiivas viis lai sammastega kivitrepp, mis meenutas Toomile Kadrioru lossi sissekäiku, puudusid ainult lövid kahel pool. Ukseavas seisis vana naine. Üldsegi mitte selline, keda Toom oli oodanud nägavat. Naine võis olla seitsmekümne ringis ja ümbritsev jõukus ei läinud kokku tema tagasihoidliku välimusega. Selles vanuses rikas daam värvib kindlasti juukseid, arvas detektiiv oma elukogemusele toetudes. Ka riietus oli justkui vale: teksased ja lilleline pluus. Toom oli veendunud, et tegemist pole villa perenaiseга. Siiski polnud see naine teenija. Seda arvamust olnuks raske põhjendada, Toom lihtsalt usaldas oma sisetunnet. Vanaproua ilmes oli midagi ... teenijale mitteomast.

„Tervist,“ ütles proua. „Teie olete vist eradetektiiv Berg.“
Toom noogutas naeratades ja ulatas terekäe.

„Mina olen Herta Bruin.“ Tugev, enesekindel käepigistus. „Palun astuge edasi, majaperenaine juba ootab teid.“

Herta viis Toomi üles kolmandale korrusele avarasse elutuppa, mille saabuja mõttes salongiks ristis. Suurtest tagaakendest paistis päikeses sillerdav merepind, justkui suvi oleks sinna pidama jäänud. Heledates toonides ruum

oli rõhutatult elegantne. Detektiivi pilk jäi pidama suurel valgel kaminal. Marmor, oletas ta aukartust tundes. Toom oleks tahtnud teada, kas omanik on kasutanud sisekujundaja abi või on kõik siin tema enda maitse. Kuid ta ei saanud pikemalt mõtiskleda – vaikuse katkestasid lähenevad samumud, mida saatis kõrvulukustav haukumine. Ainult väike koer võib nii hirmsat häält teha, mõtles Toom ja kahetses, et polnud pannud hommikul jalga vanu teksaseid.

„Ta ei hammusta,“ teatas proua Herta ja Toom tabas ta pilgus üleannetu naerusädeme. Detektiiv mäletas hästi, millal ta oli viimati täpselt samu sõnu kuulnud. Siis ta oligi sunnitud need uued püksid ostma. Ja hambajäljed vahetasid terve kuu värvi, enne kui viimaks tuhmusid.

Koer saabus esimesena. Proua Herta ei teinud katsetki põrgulise hoogu peatada ja vaevalt see oleks tal üldse õnnestunud. Tõugu oli võimatu ära arvata, sest esmamulje oli mitu rida karvadest ümbritsetud hambaid. Nii palju hambaid poleks pidanud nii väikese kere sisse äragi mahtuma. Toomi suhtumine koertesse oli üldjuhul mõistev. Ta polnud küll ise valmis niivõrd tülikat kohustust võtma, kuid sai aru, et koerapidamine on paljudel juhtudel põhjendatud. Nii mõnigi koer on tõhus personaaltreener. See väike karvane hüsteerik oli tõenäoliselt pädev ihukaitsja.

„Aitab küll, Ninja,“ käskis hääl, mida Toom oli kuulnud telefonis. „Ütlesid, mis sul öelda oli, katsu nüüd rahuneda.“ Majaemand näis olevat kindel, et külalise püksid jäävad terveks.

Pole just lihtne pöörata pilku tigiduse kehastuselt, mis pöörleb su pahklude ümber nagu *force majeure*. Toom pidi pingutama, et sundimatult naeratada. Proua tervitas teda kättpidi, ja juhtus ime: koer vakatas, keeras võõrale selja, läks küünte klõbinal üle läikivate kiviplaatile toa kaugemasse otsa ja seadis ennast hallitriibulises tugitoolis mugavalt sisse.

„Marlena Bergen,“ ütles Ninja perenaine, kes täielikult vastas Toomi ettekujutusele villas elavast rikkast daamist.

Marlena võis olla Toomi enda eakaaslane, kuigi erakordselt hästi säilinud. Head geenid või kvaliteetne ilukirurgia, mõistatas Toom. Küllap tubli annus mõlemat, tulemus oli kahtlemata õnnestunud. Noorest peast oli see naine kindlasti pilkupüüdev kaunitar. Toomi oletus sai kinnitust, kui ta pilk langes suurele hõberaamis pulmapildile, mis troonis klaverikaanel. Naine pildil polnud enam esimeses nooruses, kuid kahtlemata hingematvalt ilus.

Detektiivi pilgu tabanud, astus Marlena klaveri juurde, võttis raamitud foto ja ulatas Toomile. „Minu teine abi-kaasa.” Võidukalt naeratav peigmees oli pruudist tunduvalt noorem. Nägus enesekindel nooruk. Toom ei öelnud midagi, ainult vaatas küsivalt. „Teda ei ole enam,” teatas daam.

„Kohvi?” küsis Marlena ja Toom noogutas. Kaks tassi, kann ja muu juurdekuuluv ootasid diivanilaual. Herta oli nad omavahele jätnud. Toom oletas, et just tema oli katnud kohvilaua, küpsiseid unustamata. Marlena viipas diivani poole ja Toom istus, kuid ei pannud pulmapilti käest. Lase kliendil endal jutustada, küsi ainult vajadusel. Enamasti see põhimõte töötas.

Marlena istus stiilselt ebamugavale disaintoolile. Kallas kohvi tassidesse, kuid ei kiirustanud selgitusi andma. Toom märkas naise laubal murekurde, mis sinna mitte kuidagi ei sobinud. Marlena oli selles eas, kus iseloom on jõudnud näole oma pitseri vajutada. Loomu poolest oli see naine muretu ja naerumaias, küllap oli elu teda hellitanud. Toom asetasko kohvitasside kõrvale. Marlena vaatas seda ja ohkas.

„Sven mõrvati.” See kõlas rabeledalt ja Toom uuris vargsi naise nägu. Kurvastus ja veel midagi ... Ärritus?

„Mõrvarit ei saadud kätte. Politsei on uurimise lõpetanud.”

„Ja teie kardate nüüd enda elu pärast?”

„Selleks olevat põhjust.” Marlena segas energiliselt suhkrut. Toom eelistanuks teed juua, kuid talle ei tulnud mõttessegi seda mainida. Vaatle, sekku võimalikult vähe.

„See on pikk lugu.”

„Mul on piisavalt aega.” Toom naeratas julgustavalt.

„Kõigepealt ... Ma tahan teada, kas te olete üldse valmis seda juhtumit võtma,” alustas Marlina. „Politseiurija sõnul see jääbki lahenduseta, kui just keegi vabatahtlikult üles ei tunnista. Et olevat umbsõlm, mida mitte keegi lahti ei haruta.”

„Mis mõttes?”

„Mõrvaööl viibisid majas inimesed, kellel uurija arvates oli motiiv tappa mind, mitte Sveni, ja kõigil neil oli selleks võrdne võimalus. Osa on minu testamendis ära märgitud ja osa arvab, et on.”

„Ma ei usu umbsõlmedesse, mida ei saa lahti harutada. Andke mulle piisavalt teavet ja mina annan teile vajalikud vastused. Ja nüüd, palun, alustame algusest.”

„Algusest ...” Marlina naeratus tegi ta mitu aastat nooremaks. „Alguses ma olin noor ja ilus. Ja abiellusin oma elu armastusega. Ta oli minust peaaegu kaksikümmend aastat vanem. Erakordse ärivaistu ja õnneliku käega ärimees, veel mitte püstirikas. Harald armastas hiljem öelda, et just mina andsin talle selle kindla tagala, mis võimaldas tal äris suurt edu saavutada.” Neid sõnu lausudes jälgis naine hoolega detektiivilist ilmet. „Ma nimelt ei taha, et te arvaksite, nagu ma oleksin sõlminud selle abielu omakasupüüdlikel eesmärkidel. Harald lausa nõudis, et ma töölt koju jääksin, ja ausalt öeldes – mul polnud selle vastu midagi. Olin pärast ülikooli mõned aastad täiesti mõttetut tööd teinud, ühes neist veneaegsetest udu-uurimise instituutidest, ja väljajaade abistada Haraldit karjääri tegemisel tundus palju mõistlikum. Ta nimetas mind naljatades oma PR-naiseks. Ma korraldasin õhtusööke, vestlesin, tutvustasin võimalikele välispartneritele Tallinna ... See kõik oli nii vahva.” Marlina heitis pea selga, nagu püüaks näha midagi, mis jääb horisondi taha, ja aknast langevad päikesekiired panid ta lühikesed kastanpruuniks värvitud juuksed kuldsest särama. „Ma olin oma

esimeses abielus väga õnnelik,” lisis ta ja langetas järsku pea. „Harald ehitas meile selle villa. Aga siis ta suri. Ma olin lohutamatu.” Marlena tõusis, läks baarikapi juurde ja võttis sealt pudeli. „Veidi konjakit?” Kuna ta seda endale juba klaasi kallas, pidas Toom paremaks nõustuda. Ta oleks eelistanud viskit. Pudelerivi baarikapis oli muljetavaldav, seal leidus vist kõike, ja konjak oli päriselt konjak, mitte brändi. Võõrustaja polnud pidanud vajalikuks küsida, mida Toom juua soovib või kas ta üldse keskpäeval, olles autoga kohale tulnud, alkoholi pruugib. Ilmselt oli Marlena harjunud olema see, kes teiste eest otsustab, kuigi ilma pahahtlikkusega, arvas Toom. Ilusa naise enesekindlus, siin polnud midagi kummastada.

„Ma langesin musta auku. Ei oska seda kuidagi teisiti nimetada. Kartsin isegi mõistust kaotada. Tõesti ei tea, mida ma oleksin teinud ilma Hertata. Ainult tänu temale ... Toibumine võttis aega, aga mingil hetkel ma tundsin, et ei taha jääda lõputult leinama. Et mul on ainult see üks elu ja lesepõlv ei ole minu jaoks.” Marlena võttis lonksu konjakit. Ta tuli tagasi tooli juurde, ulatas Toomile tema klaasi ja istus. Silus põlvede kohalt oma suitsuhalli pliiatsseelikut.

„Siis ma teda kohtasingi. Sven piiras mind terve aasta. Oi, ta oli innukas. Ja oi kuidas see mulle meeldis. Mulle oli varemgi külge löödud ja lesepõlves mul neid kosilasi jagus, nagu arvata võite, aga Sven oli lausa virtuoos. Ta tegi kõike nii täiuslikult. Haraldid mitteametliku PR-naisena ma oskasin seda hinnata. Kuni tajusin, et olen lõksu langemas. Ja teate, mis?” Ta heitis detektiivile väljakutsuva pilgu ja jälle nägi Toom temas omaegset kaunitari, kellele tänaval järele vahiti. „Ma tegin teadliku otsuse, et lasen sel sündida. Et lasengi palju nooremal mehel ennast ära võrgutada. Ma valisin naudingut, trotsisin avalikku arvamust, et las kadedad lõksutavad lõugu, aga mina teen, mis tahan.”

Marlena võttis tubli sõõmu. „Uskuge või mitte, aga esimesed paar aastat me olime kõrvuni armunud. Sven ei

abiellunud minuga ainult raha pärast. Meil oli koos väga lõbus, me nautisime teineteise seltskonda, reisisime palju – üha uued kohad, kallid hotellid, luksus ja elamused. Olime nagu lapsed lõbustuspargis. Argipäev ei pääsenud meile ligilähedalegi, raha hoidis selle ohutus kauguses. Ei usu, et Svenil oleks võinud kellegi teisega sama tore olla.” Marlena pahvatas naerma. „Vabandust, unustasin teile mainida, et Harald jättis mulle suure varanduse. Tema äripartner sai nende firma endale tingimusel, et maksab mulle dividende kuni mu elupäevade lõpuni. Te vist ei kujuta ette, aga mul jääb igal aastal raha üle. Kuigi ma pole üldse kokkuhoidlik. Harald oli ärigeenius. Ja väga ettenägelik. Kõik tema investeeringud osutusid tulusateks. Hooolitseb nüüdki veel mu heaolu eest. Ja mina ei unusta teda kunagi.” Marlena pilk langes jälle pulmapildile, kuid nüüd vaatas ta seda hajameelse imestusega, justkui see oleks vale foto.

„Millal kõik muutus?” küsis Toom kiiresti.

Marlena võpatas. Nende pilgud kohtusid ja naine tõsines. Ta rüüpas klaasist, et aega võita.

„Kirg ei saagi olla igavene,” alustas ta. „Teate ju, kuidas vanad harmoonilised abielupaarid räägivad sõprusest ja sügavast kiindumusest. Ma tean seda omast käest, olime Haraldiga piisavalt kaua koos, et esmane eufooria jõuaks üle minna, ja meie armastus süvenes just selleks sügavaks kiindumuseks. Noored kardavad kangesti rutiini, aga uskuge mind: pole midagi paremat teineteist toetavast rutiinist, siis kui kaks elu on sõbralikult kokku põimunud. Kui ma Haraldiga koos olin – mulle meeldisid kõik meie etapid. Kõik need abielu faasid, mis me temaga läbi tegime, seal oli ... Seal oli nii palju ... Ma ei oska seda kirjeldada.” Toom märkas naise silmis pisaraid.

„Te olite teineteise jaoks loodud,” ütles ta igaks juhuks.

Toomi kergenduseks puhkes Marlena jälle naerma. „Kõlab kulunult, aga ...” Siis muutus ta jälle tõsiseks. „Võin teile oma 64-aastase elukogemuse põhjal kinnitada,

et tõepoolest on võimalik leida keegi, kes on sinu ideaalne partner. Aga et see õnnestuks rohkem kui korra ... Julgen kahelda. Ma sain umbes kolm aastat pärast pulmi aru, et Sven hakkab tüdinema. Ja teate, mis oli selle juures minu jaoks solvav? Ta püüdis seda meeleheitlikult varjata. Kõik need võtted, mida ta minu võrgutamiseks oli kasutanud ... Järsku oli see justkui siirupiga üle valatud. Me oleksime pidanud hakkama teineteisega harjuma, tundma ennast omavahele jäädes vabalt, käituma sundimatult ... Ma ei tea, kui palju ma lihtsalt ette kujutasin, aga ma tundsin, et midagi on mingil moel nihkes. Olin isegi valmis selle abielu lahutama. Läksin siiski terapeudi juurde ja tema aitas mul aru saada, et mul endal on kirm üle läinud, et ma olin lootnud saada tagasi selle argipäeva, mida olin kogunud Haraldiga, ja muidugi olin siis paratamatult pettunud.”

„Kui palju Sven noorem oli?” küsis Toom ja Marlina vaatas teda üllatunult, justkui mees oleks küsinud üldtuntud tõsiasja.

Kuid ta vastas kõhklematult: „Kakskümmend üks aastat. Naljakas numeroloogia. Mina olin Haraldist ju 19 aastat noorem. Õelutsejad ei jätnud kunagi ära märkimata, et olin võtnud endale *rohkem* kui 20 aastat noorema mehe. Alguses oli uljas neid ussitamisi trotsida, aga pikapeale ... Tunnistan ausalt, et tookord, kui ma esimest korda lahutust kaalusin, see mind tõenäoliselt natuke mõjutas.”

„Ja siis juhtus midagi,” oletas Toom.

Nüüd vaatas Marlina teda tunnustavalt. „Siis juhtus autoavarii. Sven lamas haiglas ja mina istusin ta voodi kõrval ja ... Hellus. Ma tundsin järsku nii suurt hellust. Mõistsin siis, et ei saa talle haiget teha. Et see pole tema süü, et mul suur armastusetuhin üle läks, või mis iganes see ka polnud. Ma otsustasin temaga rääkida. Tõsiselt rääkida. Ja kui ta haiglast välja sai, me tõepoolest rääkisime. See mõjus meile mõlemale hästi. Järgmised aastad ... Enam ta nii meeleheitlikult ei pingutanud, ja ometi ma tundsin, et

ta tõeliselt hoolib minust. Kujutage ette, ta tegi läbi ühe väga peene gurmeekursuse ja hakkas mulle kord nädalas kolmekäigulist õhtusööki valmistama. Ja Sven oli veinide suhtes tõeline asjatundja. Ja veel ... Ta ei tahtnud enam minu kulul elada, vaid soovis rajada oma äri. Olin rõõmuga valmis seda talle võimaldama.”

Marlena jõi ära viimase konjakitilga, vaatas oma tühja klaasi, kuid otsustas mitte juurde valada. Ta jätkas häälega, mis oli ootamatult kalk. „Ärimehena oli Sven lootusetu käpard. Kõik, mida ta puudutas, muutus tuhaks. Ma finantseerisin tema kolme algatust, enne kui kraani kinni keerasin. Hiljem ta katsetas veel korra ühe sõbraga kahasse ja mõlemad said endale päris korraliku võla kaela. Ma maksin Sveni oma ära. Olgu siiski öeldud, et minu jaoks polnud need mingid katastroofilised summad. Ainult ... Meie suhtele see jant muidugi hästi ei mõjunud. Või siiski ...” Marlena muigas – kas tõesti pisut õelalt? imestas Toom. „Pärast iga finantskrahhi kehastus Sven jälle meie tutvuse algusaegade kavaleriks. Ta ei pidanudki eriliselt pingutama. Hirm minust – ja koos minuga oma heast elust – ilma jääda tegi temaga lausa imet. Ei hakka salgama, lasksin ennast meelsasti üha uuesti ära võrgutada. Aeg ju ei peatu ja mida vanemaks naine saab, seda kõrgemalt ta sedasorti lõbustusi hindab.”

„Te pole tegelikult küünik,” märkis Toom.

„Siis ma olen vist harjumuse ori,” heitis Marlena hooltult, kuid jätkas kerge ohkega. „Mulle meeldib reisida. Ja sünnipäeva tähistada. Ja teatris käia. Ja sõbrannadega kokku saada. Aga kõige rohkem meeldib mulle mu kodu – Haraldi villa. Ja teatud argine rutiin. Ma ei armasta muudatusi. Ma pole siin majas vist kordagi mööblit põhjalikult ümber paigutanud, ainult vahetan aeg-ajalt midagi välja. Igal asjal olgu oma koht. Ja kõik toimugu nii, nagu alati.”

„Te pole naine, kes kergekäeliselt meest vahetaks.”

„Just.” Marlena kinkis detektiivile heakskiitva naeratuse. „Sven oli ju omamoodi hea mees. Ju me olime teravad

nurgad vastastikku maha lihvinud ja meie kooselu ...” Marlena jäi kõhklevalt vait.

„Te ei tahtnud enam otsast alata,” pakkus detektiiv.

„Ja ikkagi ma kaalusin veel maikuus tõsiselt lahutust,” tunnistas Marlena.

Edasine ei tulnud enam sama kergelt. Toom mõistis, et Marlena oli ühest olulisest teemast kõrvale põigelnud. See teema oli muidugi mehe truudusetus.

Ninja tajus muudatust perenaise meeolus, vudis kiiresti tema juurde ja ronis talle sülle. Marlena silitas hajameelselt koera ja rääkis nüüd konarlikult, lauseid pooleli jättes. Toom pidi aeg-ajalt küsimusi esitama ja mõned lüngad mõttes ise ära täitma. Lõpuks koorus välja üpris iseäralik lugu.

Marlena teise abielu ilusast algusest oli möödas umbes kuus aastat, enne kui Sven esimest korda vahele jäi. Petetud naist solvas eriti rängalt see, et mees oli olnud nii hooletu. Sven oleks pidanud ometi taipama, et nii väikeses linnas nagu Tallinn on praktiliselt võimatu viia pilkupüüdev neiuke hooaja kõige populaarsemasse restorani, ilma et keegi sellest ametlikule abikaasale ette kannaks. Marlena pakkis Sveni kohvri ja tõstis selle ukse taha, kirjutas mehele, et too võib tema käsutuses olnud auto endale jätta ja käskis suhelda edaspidi ainult advokaadi vahendusel. Sven nägi mitu kuud kurja vaeva, enne kui Marlena ta tagasi võttis. Halva uudise edastanud sõbrannast sai endine sõbranna.

Rohkem Sven enam avalikult vahele ei jäänud. Kuid loomu poolest üldse mitte armukadedad Marlena kahtlused olid tärganud, ja kahjuks leidis ta ajapikku nii mõnigi kord neile kinnitust. Katkestatud telefonikõned, siis kui majas oli veel lauatelefon. Võõra parfüümi lõhn särgil. Nurja läinud alibid, kui sõber kas kogemata või sulaselgest õelusest Sveni sisse rääkis. Marlena ei korraldanud skandaale, kuid

kandis siiski hoolt, et mees tema järsku jäiseks muutunud käitumisest õiged järeldused teeks. Sven omakorda tegi kõik, et Marlena teaks: tema on ainus naine, kellest Sven tõeliselt hoolib, kõik muu on iseloomu nõrkus ja ajutine meeltesegadus, mis ju üldse ei loe. Igale kriisile järgnesid justkui uued mesinädalad.

„Te võib-olla ei usu, aga mulle hakkas see peaaegu meeldima,” tunnistas Marlena. „Nagu me oleksime kindlate reeglitega mängu mänginud. Mina teadsin, et tema teab ja tema teadis, et ma tean, et ta teab ja nii edasi.”

„Te ei kippunud enam lahutama?” oletas detektiiv.

„Ma ei oska teile öelda, millal mul armastus päriselt üle läks. Ja ikkagi ... Harmoonilises abielus naine vaevalt et kuuleb nii palju nii keerulisi komplimente, saab nii palju lilli ja kingitusi ja liigutavat hoolitsust kui mina oma truudusetult mehelt. Ma muidugi kaalusin lahutust, rohkem kui ühel korral, aga ...” Toom mõistis. Paljud inimesed väldivad oma elus radikaalseid muudatusi.

Kuid Sveni innukus kippus viimaks siiski raugema. Keskeakriis, oletas Toom, kes ajastas selle mehe neljakümneseks saamise peale. Marlena nägi Sveni väsimises „jultunuks muutumist”. Nüüd kuulis Sven pahaendelisi sõnu: me peame rääkima. Marlena tegigi talle ettepaneku sõbralikult lahku minna. Lubas maksta mehele korralikku valuraha ja soovitas tal selle rahaga endale Tai kuningriigis uus kodu luua.

Toom palus selgitust.

„Vaadake,” alustas Marlena muiates, „minul on väga valge nahk.” Nii see tõepoolest on, noogutas detektiiv. „Sveni unelmate reisisiht on alati olnud Tai kuningriik. Me abiellusime Šotimaal ja lendasime sealt Taisse mesinädalatele. Tal oli kõik nii kenasti ette valmistatud, nii ütlemata romantiline, aga kohe, kui ma lennukist maha astusin ... Nagu ahjuuks oleks lahti tehtud ja taganeda polnud kuhugi. Te ei kujuta ette, kuidas ma kannatasin! Ei saanud ju ainult hotellis

reduhada! Ma ei suutnud õieti isegi süüa. Käisin ringi, näost tulipunane, põlved nõtkumas. Ma saan aru, paljudele meeldib, aga mulle on Tai kuningriik vastunäidustatud.”

„Te ei talu suurt palavust?”

„Minu piir on 24° varjus. Seal edasi ma lakkan normaalselt toimimast, muutun loiuks ja isegi veidi rumalaks. Kõlab vist liiga imelikult.”

Toom kinnitas, et ta teab vähemalt kahte inimest, kellega juhtub sama, kui Eestit tabab haruldane kuumalaine.

„Siis me leppisime kokku, et edaspidi käib Sven üksinda Tais. Esimestel abieluaastatel ta seda lubadust mulle ei meenutanud. Alles palju hiljem ...”

Siis oli Sven hakanud tööpoolest kord aastas Tais käima. Et mitte võlgu jääda, tegi Marlina samuti mõned välisreisid ilma abikaasata. Kuni kujuneski välja: Sven lendas Taisse ja Marlina koos Hertaga Saksamaale, Austriasse, Šveitsi, Balkanile ... Inglismaast ja Prantsusmaast rääkimata. Otseki märkamatuks lakkasid abikaasad koos välismaal käimast.

„Sven tahab ju igal pool kuhugi otsa ronida. Kõik need tornid ja mäed ... Minu jaoks on see tüütu ja kurnav. Mitte et ma juba nii väeti oleksin, lihtsalt ei taha. Hertaga meil soovid ühtivad. Meile meeldib niisama jalutada ja ringi vaadata. Käia kohvikutes ja restoranides. Ja looduskaunites kohtades – palkame selleks harilikult giidi, kes meid autoga kohale viib. Proovime erinevaid hotelle. Külastame botaanikaaeda ja ooperiteatrit. Ajame juttu juhuslikult kohatud võõrastega. Meie lemmikud on maalilised Saksa väikelinnad. Õieti vist külad. Te ei kujuta ette, milline kord ja puhtus! Neil on seal üks sõna, mida ei saagi täpselt tõlkida: *gemütlich* ...”

Marlina oli hoogu sattumas. Toom kartis, et kui ta kohe juttu tagasi Sveni juurde ei juhi, tuleb varsti mängu patakas fotosid, kui mitte koguni endisaegne slaidišõu.

„Milliseks muutus teie mees pärast seda, kui olite soovitanud tal Taisse kolida?”

Marlena vaatas mõtlikult kaugusse.

„Tal oleks justkui mõistus pähe tulnud.” Naine raputas kärsitult pead. „Teate, ma ei oska seda õieti kirjeldada. Sven oli järsku palju rahulikum. Palus, et ma ta vähemalt ära kuulaksin. Rääkis mulle oma hingelisest kriisist ja kuidas ta oli lõpuks aru saanud, et ei kujuta ette oma elu ilma minuta. Ja mina nägin Sveni kuulates temas esimest korda meest, kellega koos ma võiksin vananeda ... Ei, ma ei mõelnud seda nii. Te ajasite mind segadusse. Sven muutus rõhutatult romantiliseks. Just.” Marlena noogutas otsustavalt. „Ja siis, suve hakul, tuli ta lagedale oma kõigi aegade kõige romantilisema võrgutusvõttega.” Häbelik naeratus muutis naise näo õrnaks ja haavatavaks. „Ta laskus mu ette põlvili ja palus uuesti mu kätt.”

„Tegi ettepaneku abieluvannet korrata?” torkas Toom vahele. Ninja pörnitses teda hukkamõistvalt, kuigi Marlena ilme midagi ei reetnud.

„Jah,” vastas naine siiski pisut kuivalt ja lisas: „Teie vist panete imeks, miks ma siin nii pikalt-laialt oma eraelust pajatan.” Toom oli seda juba mõnda aega tööpoolest imeks pannud. Detektiiv oli küll varemgi kohanud kliente, kes talle ühe hingetõmbega kogu oma eluloo ära rääkisid. Enamasti oli põhjuseks üksindus või siis püüdis inimene talle endast rääkides ise milleski selgusele jõuda. Detektiiv raputas kiiresti pead, kuid pihtija ei vaadanud ta poolegi. „Asi on selles, et ma olen enam-vähem kindel: mõrv on Sveni ja minu uue algusega mingit moodi seotud. Keegi vist ei tahtnud, et meie suhe, mis oli vaid veidi varem tõsisest kriisist, jälle üles soojeneks.”

„Millal toimus mõrv?” küsis Toom.

„Augustis, 28. Täpselt kuu aega tagasi.”

„Ja millal pidi toimuma teie pidulik tseremoonia?”

„Täna.”

Marlena tõusis, tõstis pahase koera põrandale ja astus kärmelt üle toa kauni pähklipuust kapi juurde, mis osutus

väikeseks külmikuks. Ta võttis sealt pudeli Eviani ja kallas vett kahte klaasi.

Klaasi tänades vastu võtnud, pidas Toom vajalikuks oodata, kuni naine ise midagi ütleb.

Marlena jõi väikeste sõõmudega, pilk aknast avaneval merevaatel.

Viimaks Toom otsustas, et vaikus on liiga pikaks veninud. „Mis juhtus 28. augustil?”

Marlena kogus end ja jätkas kuival, valusalt kiretul toonil: „Ma otsustasin korraldada nii-öelda vallaliste õhtu. *Hen night* – pole aimugi, mismoodi tänapäeva noored seda meie maal nimetavad. Niipalju kui mina tean, tähendab see joomingut, millega abielluja vallalisepõlv justkui ära saadetakse. Ma muidugi rikkusin mehi kaasates reeglit, otsustasin kutsuda kokku oma tavalise kamba, ainult nimetasin selle ärasaatmispeoks, et las kutsutud murravad pead, kuidas seda tõlgendada. Lapsik nali. Ja tagantjärele tarkusega traagiliselt kohatu. Kutsusin villasse kõik oma sõbrad ... No ja need ka, keda ei tahtnud kõrvalejätmisega solvata. Mul ei ole sugulasi, aga sõpru on mul palju. Igal aastal 25. detsembril ja minu sünnipäeval ja Herta sünnipäeval ja jaaniõhtul ja sõbrapäeval ja vahel ka lihtsalt niisama ... Ja nüüd siis ... Keegi neist ...”

Marlena häälmurdus. Toom pidi tema eest lause lõpetama. „Keegi neist tappis Svenit.”

Naine võpatas. „Seda arvab politsei – uurija, kes siin kõik pea peale keerab, on veendunud. Tema arvates on välistatud, et kõrvaline isik oleks öösel märkamatult majja pääsenud.”

Toom kergitas kulme.

„Mõni jääb alati ööseks,” selgitas Marlena. „Nii on mõistlik ja neile meeldib ka. Me ju joome pidulauas headparemat ja siit on linna pikk maa sõita. Mul on lõbusad peod. Herta ütleb, et nagu Itaalias – valjuhäälnel jutuvada ja palju naeru. Tellime alati uhke laua, Herta teeb oma

kuulsaid lilleseadeid, jõulupäeval on muidugi kuusk ja kingitused ja ... Kui keegi jääb mitmeks päevaks, käime jalutamas, ja kui talvel on lund ...”

Marlena vakatas ja Toom nägi üllatusega, et ta silmad on pisarais. „Ma tahan seda tagasi,” ütles naine peaaegu sosinal.

Toom vaatas teda huviga: Marlena leinas mõrvakahtlustest tumestamata elu isegi rohkem kui oma mõrvatud meest.

„Sellepärast ma peangi teadma – kes seda tegi? Kas keegi neist oli tõesti valmis mind tapma?”

„Te siis peate võimalikuks, et mõrvati vale inimene ja ohver pidanuks olema teie? Mis paneb teid arvama, et mõrvar eksis?”

Marlena kõndis veidi aega rahutult toas ringi, enne kui jälle toolile istus, veeklaasi tühjaks jõi ja detektiivile otsa vaadates uuesti rääkima hakkas.

„Kui ma väike olin, igatahes koolis veel ei käinud,” alustas ta Toomi hämmastuseks, „üürisid mu vanemad suviti Kose-Uuemõisas üht majapoolikut. Mulle hirmsasti meeldis seal. Veetsime Kose-Uuemõisas kõik mu lapsepõlve suved. Kaks tuba, köök, imeilus veranda. Suur sirelipõõsas ja enelad. Liivakast lumivalge liivaga.” Toom kuulas kannatlikult, meel siiski murelik – nostalgia võis halvemal juhul tunde neelata ja tal oli paigalistumisest juba selg kange. „Otse maja taga kasvasid metsvaarikad. Ja kui palju mustikaid igal pool!” Marlena ohkas õnnelikult, kuid kortsutas siis kulmu. „Suveööd on ju valged, õhtul tõmmati akende ette paksud kardinaad. Ja siis ühel ööl ...” Ta väristas õlgu. „Ei tea, mis mind üles äratas, kindlasti mitte kõva kolin, sest keegi teine ju ei ärganud. Aga järsku oli uni kuhugi kadunud. Avasin silmad ja nägin, kuidas kardinaad liigub. Keegi ronis aknast sisse. Ma pigistasin silmad kõvasti kinni, lamasin vaikselt, ei julgenud õieti hingata. Ei oska öelda, kui kaua ma niimoodi lamasin, keha kange, hirmust segane.

Lõpuks hüppasin üles ja jooksin teise tuppa – ema-isa ase oli väikses magamistoas, minu voodi sinna ei mahtunud. Äratasin vanemad ja rääkisin, mida ma näinud olin, aga nad ei uskunud, said ainult pahaseks. Saatsid mu tagasi oma voodisse, ma nutsin seal kuni hommikuni. Hommikul nad lõpuks uskusid mind, kuid mis see enam aitas. Isa rahakott oli läinud, ema oma samuti, nagu ka mõlema käekell. Tollal muidugi pangakaarte ei olnud, nii et kahju polnud suur – mingid rublad, kes siis ikka suuri summasid igal pool kaasas kandis. Aga mulle jäi sellest foobia.”

Ja vimm vanemate vastu, lisas Toom mõttes. Laps, keda ei usutud. Nad oleksid pidanud ta oma voodisse lubama ja lohutama, mitte teise tuppa ära saatma. Kui turvatunne kord kaob ... Ja veel nii noorelt ... Ja kui see tüdruk kord suureks kasvas, tõmbas teda endast tublisti vanema mehe poole ...

„Te ei jäta mitte kunagi ööseks akent lahti?” oletas Toom.

„Palju hullem.” Marlina naeris närviliselt. „Ma ei saa magada, kui kardinad on kinni. Aga akende lahti jätmine pole probleem, ma armastan värsket õhku. Muuseas, siin majas on kõigil tuulutamiseks mõeldud õhuakendel sääsevõrgud, nii et kui keegi püüab sisse ronida, peab kõigepealt võrgu katki lõikama, aga võrgud on süsteemi ühendatud. Juba Harald laskis siia mingi vargavastase süsteemi paigaldada ja Herta laseb seda aeg-ajalt uuendada,” lisas ta Toomi küsiva pilgu peale.

Mingi vargavastane süsteem, kordas Toom mõttes. Ilmselt on see proua Herta, kes tegeleb villas kõigi asjade praktilise poolega ja proua Marlina naudib argimuredest vaba jõudeelu.

Marlina vaatas jälle hajameelselt kaugusse, mõtted hajevil.

„Kardinad,” tuletas Toom kõhatades meelde.

„Minu magamistuba asub teise majatiiva ülemisel, terrassiga korrusel.”